

Айзък Азимов

Тук няма никого, освен...

Разбирате ли, вината не беше наша. И през ум не ни минаваше, че нещо не е наред, докато не се обадох на Клиф Андерсън. И се оказа, че разговарям с него, докато той самият не е там. Отгоре на всичко нямаше да зная, че той не е там, ако в същия миг той не бе влязъл в стаята при мен. А в същото време аз приказвах с него.

Не, не, не и не...

Изглежда никога няма да мога да кажа просто и ясно какво стана. Изведнъж започва да ме тресе отвсякъде... Като че ли ми е по-лесно да започна от самото начало. Аз съм Бил Билингс, а моят приятел е Клиф Андерсън. Аз съм електроинженер, той е математик. Дватама сме преподаватели в техническия институт Мидуестърн. Сега знаете кои сме.

Откакто с Клиф се уволнихме от армията, работата ни е все с изчислителна техника. Знаете я. Норбърт Винер я популяризира в книгата си Кибернетика. Ако сте виждали снимките, знаете, че става дума за големи, страхотни машини. Заемат цяла стена, скъпа апаратура.

Но Клиф и аз, имаме представа от нея. Разбирате ли, това, което прави тия машини толкова голяма работа, а също и скъпа, са безбройните релета и лампи. С тяхна помощ контролираме микроскопичните електрически потоци, включваме ги и ги изключваме където си поискаме. Но най-важни тук са онези малки електрически потоци, така значи...

Веднъж подметнах на Клиф:

– Защо да не можем да контролираме потоците електричество без всичките тия джаджи?

– Защо не наистина – отговори той и започна да търси математическо решение.

Няма значение как, но за две години постигнахме онова, което искахме. Става дума за резултата, който ни докара всичките неприятности. Оказа се, че накрая се сдобихме с нещо кажи-речи ей толкова високо, може би ето толкова широко и приблизително около ей толкова дълго...

Не, не, не. Забравих, че не можете да ме видите. Ще ви кажа точните цифри. Това нещо беше около деветдесет сантиметра високо, метър и осемдесет дълго и около шейсет сантиметра широко. Представяте ли си го? Трябваша двама човека, за да го носят, но важното е, че то бе преносимо. При все това, искам да ви обърна внимание, тя можеше да прави всичко, на което е способна голямата колкото цяла стена изчислителна техника. Не толкова бързо, може би, но все пак вършеше работа.

Имахме големи планове за тази машинка, най-най-големите. Бихме могли да я инсталираме на кораби или на самолети. А след известно време, ако успеехме да я смалим още малко – дори и в лек автомобил.

Особено ни интересуваше как да я пригодим точно за лек автомобил. Представете си, че си имате една малка умна машинка на таблото в колата, свързана с двигателя и акумулатора, снабдена с фотоелектрични очи. Тя е способна да подбере най-добрия маршрут, да избягва сблъсък с другите коли, да определи оптималната скорост за всякакъв вид терен. На задната седалка би могъл да седи всеки, а от катастрофите няма да остане и помен.

Всичко около работата с тази машинка ни беше интересно. Всеки път, когато изработвах поредната версия, се вълнувах страшно много, обземаха ме такива трепети, че още ми се иска да изкрещя, като си спомня как преди време се обаждах по телефона в лабораторията и после хуквах натам, зарязвах всичко друго.

Онази вечер бях у Мери Ан... О-о-о, ама аз казах ли ви коя е Мери Ан? Не. Вероятно не съм ви казал.

Мери Ан е момичето, което би могло да ми бъде годеница, но не е поради две причини. Първо – не знам дали тя иска, второ – нямам смелост да я попитам. Тя е червенкоса и е побрала два тона енергия в тяло, което няма и петдесет килограма, но се вие много изящно и закръглено на височина метър и шестдесет и седем, а всеки един от тези сантиметри е майсторски изваян. Сега нали разбирате, че умирам да я попитам дали иска да ми стане годеница, но щом я видя, тя с всяко свое движение сякаш поднася клечка кибрит към разголеното ми сърце и аз направо се гипсирам.

Не че аз съм някакво страшилище. Хората ми казват, че не падам по-долу от Мери Ан. Всеки косъм си е още на главата ми, висок съм над метър и осемдесет, дори мога да танцувам. Но просто нямам какво да ѝ предложа. Не е необходимо да ви казвам колко заработва един университетски преподавател. Инфлация, данъци и накрая – нищо. Разбира се, ако имахме патентни права за различните модификации на нашата малка умна машинка, нещата щяха да са по-различни. Но и не мога да моля момичето да ме чака. Може би, когато всичко се оправи...

Така значи, седях си аз, потънал в блажени мечти, в гостната на Мери Ан онази вечер, когато тя влезе, а ръката ми несъзнателно посегна към телефона.

- Аз съм готова. Бил, хайде да тръгваме – каза момичето.
- Почакай минутка. Искам да се обадя на Клиф.
- Толкова ли е спешно? – намръщи се тя.
- Трябваше да му се обадя още преди два часа.

Забавих се всичко на всичко две минути. Обадох се в

лабораторията, Клиф тъкмо приключваше вечерното си дежурство и веднага вдигна слушалката. Запитах го нещо, той ми отговори, после попитах още нещо и той обясни. Подробностите не са от значение, но както ви казах, момчето е цар-математик на комбинациите. Докато аз свързвам електрическите вериги и правя неща, които на пръв поглед изглеждат невъзможни, той върти, суче математическите знаци и ми казва дали наистина всичко това е неосъществимо. Така разговорът ни приключи, аз оставих слушалката и в същия миг на вратата се звънна. За момент си помислих, че Мери Ан си има друг ухажор и изтръпнах, докато я гледах как отива към вратата. Следях я с поглед и едновременно набързо си отбелязвах на едно листче какво ми каза Клиф. После тя отвори вратата и на прага се оказа самият Клиф Андерсън.

– Помислих си, че само тук ще ви намеря... Здравей, Мери Ан. Слушай, приятел, ти нали щеше да ми се обадиш в шест часа. На тебе може да се разчита като на картонена кула – Клиф е нисичък, пълничък и винаги готов за схватка, но аз си го зная и не му обръщам внимание.

– Ами всичко се промени и уговорката ми изскочи от главата. Но нали току-що ти се обадох. Какво значение има?

– Обади си се? На мене? Кога?

Посочих телефона и понечих да изръся някаква шега, но точно тогава осъзнах, че оправданието ми се разбива на пух и прах. Точно пет секунди преди да зазвъни звънецът на вратата, аз разговарях с Клиф по телефона, обадох му се в лабораторията. А лабораторията се намира на близо десет километра от дома на Мери Ан.

– Аз... аз току-що разговарях с теб.

Недоумявах какво става.

– С мен ли? – удиви се отново Клиф

– Ами да, по телефона – сега вече сочех апарата с две ръце. – Обадох се в лабораторията. По този тук телефон! Мери Ан ме чу. Мери Ан, не говорих ли аз ей сега с...

– Аз не зная с кого разговаря... А сега вече можем ли да тръгваме?

Е, такава си е Мери Ан. Страшно държи на истината. Само че аз не можех да тръгна, трябваше да седна.

Опитах се да се успокоя и да обясня отново ясно и точно:

– Клиф, аз позвъних по телефона в лабораторията и ти ми отговори. Попитах те дали са готови данните. Ти каза „да“ и ми ги продикува. Ето ги. Аз си ги записах. Вярно ли е това тук или не? – подадох му листа с изписаните набързо уравнения.

– Вярно е – погледна Клиф. – Но откъде имаш? Не си ги измислял,

нали?

– Току-що ти казах. Ти ми ги продиктува по телефона.

– Бил, не съм се вясвал в лабораторията от седем и петнайсет. Там няма никого.

– Аз разговарях с някого. Казвам ти.

– Закъсняваме – Мери Ан играеше нетърпеливо с ръкавиците си.

Направих ѝ знак с две ръце да почака малко и се обърнах отново към Клиф:

– Слушай, ти сигурен ли си...

– Там няма никого, ако не броим „Малкия“.

„Малкия“ е името на създадения от нас механичен мозък с мини-мални размери.

Двамата стояхме и се гледахме безмълвно в недоумение. А Мери Ан потрепваше равномерно крак, като часовников механизъм на бомба, готова да избухне. Най-накрая Клиф се изсмя:

– Сетих се за един анимационен филм, гледах го някъде. Там показват един робот, който отговаря по телефона и казва: „Честна дума, шефе, тука няма никого, освен нас, високоинтелигентните машини.“

– Хайде да тръгваме към лабораторията – на мен изобщо не ми беше до смях.

– Хей! Ще изпуснем представлението – възнегодува момичето.

– Слушай, Мери Ан, това е много важно. Ще ни отнеме само една минута. Ела с нас, а оттам ще отидем на представлението.

– Ама то започва... – тя не успя да довърши, защото аз я сграбчих за ръката и тримата излязохме много бързо. Това просто показва колко бях объркан. Обикновено и през ум не ми минава да я сграбчвам така. Искам да кажа, че Мери Ан е дама и аз се държа с нея като с дама. Но тогава ми се събраха доста неща. Аз дори не си спомням, че съм стиснал китката ѝ, като се замисля. И веднага следващото нещо, което изниква в съзнанието ми, е колата. Как Клиф, аз и Мери Ан пътувахме към лабораторията, а тя разтриваше китката си и мърмореше нещо за големите гори.

– Да не би да ти причиних болка, Мери Ан? – разтревожих се истински.

– Не, разбира се, че не! Аз просто всеки ден изтръгвам ръката от ставата си ей така, за да е по-весело – след което прекрасната лейди ме ритна по пищяла.

Но тя ги прави тия работи само защото е червенокоса. А всъщност е много добра. Само дето полага усилия, за да се държи съобразно

митологията за червенокосите. Естествено, на мен ми е напълно ясна цялата история, затова от време на време я глезя, горкото хлапе.

След двайсет минути бяхме в лабораторията.

През нощта в института няма никого. Тогава тук е по-голяма пустош от която и да е друга сграда. Нали знаете, че институтът е проектиран за тълпи от студенти, които препускат по коридорите, а когато ги няма, наоколо е като в пустиня. Или може би на мене така ми се струваше, защото се опасявах да погледна какво ли нещо се е настанило в нашата лаборатория на горния етаж. Стъпките ни отекваха шумно и страховито, а в асансьора бе тъмно.

– Няма да ни отнеме много време – обърнах се към Мери Ан.

Тя не отвърна нищо, само изсумтя нервно, но пак си остана хубава.

Просто не можеше да не изглежда хубава.

Клиф измъкна ключа от лабораторията и аз надзърнах над рамото му, когато вратата се отвори. Нямахше нищо необичайно. „Малкият“ беше там, разбира се, но изобщо не се бе променил от последния път, когато го видях. Различните скали отпред не показваха нищо. И ако не броим нас, в стаята нямахше нищо друго освен голяма кутия, от която се точеше дълъг кабел и стигаше до контакта на стената.

Клиф и аз се отправихме към „Малкия“ и застанахме от двете му страни. Мисля, че бяхме готови да го сграбчим, в случай, че той изведнъж се раздвижи. Спряхме се, защото машинката не правеше абсолютно нищо. Мери Ан също я гледаше. Тя дори прокара пръст по повърхността на апарата, огледа полепналата прах по връхчето му и го разтърка с палец, за да се изчисти.

– Мери Ан, не се приближавай – предупредих я аз. – Стой в другия край на стаята.

– Тук е толкова мръсно.

Досега тя не бе идвала в лабораторията ни. На нея и през ум не й бе минавало, че една лаборатория не може да бъде чиста като бебешка спалня, разбирате какво имам предвид. Портиерът минава оттук два пъти на ден и работата му е всичко на всичко да изпразни кошчетата за боклук. Приблизително веднъж в седмицата той размята насам-натам по пода един мръсен парцал, размазва калта навсякъде и си тръгва.

– Телефонът не е там, където го оставих – забеляза Клиф.

– Как разбра?

– Ами защото си спомням, че го оставих ето там – посочи приятелят ми. – А сега го намирам тук.

Ако той не се лъжеше, значи телефонът се бе приближил до

„Малкия“.

Преглътнах от напрежение и предложих:

– Може пък да не си спомняш добре – опитах се да се засмея, стана изкуствено. – Къде е отвертката?

– Какво смяташ да правиш?

– Ще хвърля един поглед вътре. Ей така, за всеки случай.

– И ще се изцапаш целия – намеси се Мери Ан.

Затова си облякох работната манта. Тя е много разсъдлива, тази Мери Ан.

Разбира се, веднъж да можехме да видим „Малкия“ в завършен вид, отделните му детайли щяха да бъдат запоени в една цялост. Дори си мислехме за цветни пластмасови отливки, за продажба по домовете. Но в лабораторията затяхахме кутията с отвертки, за да можем винаги когато поискаме да я разглобяваме и сглобяваме.

Заех се да отвивам гайките, но те не поддаваха, не можех да измъкна и отвертката. Започнах да мърморя и дръпнах рязко:

– Някой е работил тук не с ръцете си, а с цяло тяло, натискал е до немай къде.

– Ти си единственият, който се докосва до машинката – отбеляза Клиф.

Прав беше, но от това на мен не ми стана по-леко. Изправих се и избърсах чело с opakото на ръката си:

– Искаш ли да опиташ? – подадох му отвертката.

Клиф също положи усилия, но не постигна нищо.

– Странна работа – удиви се той.

– Кое е странното?

– Току-що отвертката се завъртя малко. Завъртя се на милиметри, а после се измъкна.

– Кое му е странното на това?

Клиф отстъпи настрана от „Малкия“ и остави отвертката:

– Странното е там, че видях как тя затегна отново гайката.

Мери Ан се раздвижи неспокойно:

– Щом толкова се тревожите, защо вашите учени мозъци не се сещат да използват горелка? – тя сочеше електрожена на една от табуретките.

Никога не бих и помислил да пристъпя към „Малкия“ с горелка, така както не бих я използвал и върху себе си. Но ми хрумна нещо друго, а разбирах, че и на Клиф му се върти нещо в главата. И двамата си мислехме едно и също. „Малкия“ не иска да бъде отворен.

– Какво ще кажеш, Бил? – запита Клиф.

– Не зная, Клиф.

– Ама побързай, глупчо, ще изпуснем представлението – Мери Ан нямаше търпение.

Така че аз взех горелката и отворих винтила на кислородната бутилка. Струваше ми се, че ще убия приятел.

Тогава Мери Ан ме спря:

– Колко глупави могат да бъдат мъжете. Гайките са съвсем разхлабени. Сигурно сте въртели отвертката в обратната посока.

Не е възможно да въртиш дълго време отвертката в обратна посока, но понеже не обичам да противореча на червенокосата, кротко ѝ казах:

– Мери Ан, недей да стоиш толкова близо да „Малкия“. Защо не почакаш до вратата?

А тя отговори:

– Само гледай! – момичето държеше отвертката с една ръка, с другата махна една гайка в обшивката на „Малкия“ зина дупка.

– Свети боже! – нададе смаян възглас Клиф.

Те се отвъртаха. Всичките едновременно. Отвъртаха се сам самички, като малки червейчета, които се измъкват от дупките си. Въртяха се, въртяха се и изскачаха, аз ги събирах. Накрая остана само един, позабави се малко, така предната плоскост се поизкриви, но аз я задържах. Накрая се отвъртя и последната гайка, а капакът падна леко в ръцете ми. Сложих я настрана.

– Тази машинка го направи съзнателно – лицето на Клиф, обикновено розово, този път бе смъртно бледо. – Чу ме да споменавам горелката и се предаде.

– Какво се опитва да скрие? – аз самият бях малко озадачен.

– Не зная.

Наведохме се над апарата и известно време само гледахме. По едно време ясно дочух ударите от обувката на Мери Ан. Погледнах часовника си и трябваше да си призная, че наистина няхахме много време. Всъщност, вече няхахме никакво време.

– Има си мембрана – забелязах в следващия миг.

– Къде? – приятелят ми се наклони още по-ниско. Показах му и добавих:

– А също и високоговорител.

– Ти не си монтирал такива неща, нали?!

– Много ясно, че не съм. Иначе щях да зная. Ако ги бях сложил, щях да си спомням.

– Тогава как машинката как се е сдобила с тях?

Бяхме приклекли и водехме разгорещен скорострелен диалог.

– „Малкия“ си ги е направил сам, предполагам – реших аз. – Може би си ги отглежда. Виж това – посочих още нещо.

На две различни места в кутията имаше намотки, които приличаха на тънички-тънички градински маркучета, само че от метал. Те бяха навити стегнато и прилепваха плътно до основата на кутията, тъй като бяха сплеснати. В края на всяка намотка металът се разделяше на пет или шест фини жички, които се виеха като спирали.

– И тия работи не си ги слагал, нали?

– Не, не съм.

– А за какво служат?

Той знаеше какво е предназначението им, знаех го и аз. Това бяха приспособления, чрез които „Малкия“ си набавяше материали, за да си прави разни детайли; пипалца, които се бяха измъкнали, за да стигнат до телефона. Вдигнах предния панел и го огледах отново. Ясно се виждаха се две кръгли метални пластинки, изрязани и прикрепени отново, така че да се отворят и да пропускат различни, подходящи по размер материали.

Мушнах палец през едно от тези отверстия и вдигнах капака към Клиф, за да му го покажа:

– Това също не съм го правил.

Мери Ан наблюдаваше всичко през рамото ми. След секунди, докато аз избърсвах ръцете си от прахоляка и греста с книжна салфетка, видях – твърде късно, че тя посяга към апарата. Нямах време да я спра. Но нали си я знам, трябваше да предвидя нейното нетърпение непременно да помогне с нещо.

Е, станалото – станало. Мери Ан посегна към едно от... може да се каже едно от пипалата му. Не съм сигурен дали наистина го докосна. По-късно твърдеше, че не го е направила. Но както и да е, въпросът е, че след миг нададе вик, седна и започна да разтрива ръката си над китката.

– Лица прилика сте си – изхленчи момичето. – Първо ти, а сега това.

– Сигурно изолацията не е добра, Мери Ан. Съжалявам, но ти казах...

– Глупости! – възрази енергично Клиф. – Никакви проблеми в свързването. „Малкия“ просто се защитава.

И аз си помислих същото. Обзе ме тревога. „Малкия“ бе свършено нов вид апаратура. Дори изчислителната техника, която го

контролираше, нямаше нищо общо с каквито и да било машини. „Малкият“ вероятно притежаваше нещо, което нямаше в нито една от досега създадените операционни системи. Навярно той изпитваше желание да живее и да се развива. С времето той може би щеше да придобие желание да създава още машини, докато станат милиони по цялата земя – в битка с човечеството за господство.

Отворих уста да изрека всичко това, а Клиф изглежда много добре знаеше какво е, защото веднага се развика:

– Не. Не казвай това!

Но аз не можах да се въздържа:

– Ами вижте, хайде да изключим „Малкия“... Какво има?

– Ами че той слуша всичко, каквото си говорим, глупако – изрече ядно Клиф. – Разбра за горелката, нали? Тъкмо се канех да се промъкна зад него, за да го изключа, а сега ако опитам той сигурно ще ме тресне с токов удар.

Мери Ан все още търкаше ръката си и мърмореше колко е мръсен подът, макар да я убеждавах за пореден път, че нямам нищо общо с тази работа. Портиерът размазва калта, вместо да чисти.

– Ами ти защо не си сложиш гумени ръкавици и не измъкнеш кабела – обади се тя изведнъж ни в клин, ни в ръкав.

Виждах как Клиф се опитва да измисли разумни причини, поради които не бива да го правим. Но не успя да измисли нито една, затова си сложи гумени ръкавици и тръгна към „Малкия“.

– Внимавай! – викнах му, макар че бе глупаво да го предупреждавам.

Той нямаше друг избор: едно от пипалата се размърда и сега нямаше никакво съмнение какво е предназначението им. То се плъзна и се опъна между Клиф и хранващия кабел. Появиха се и шестте пръстопипалца, докато лампичките във вътрешността на „Малкия“ засвяткаха. Клиф не се и опита да заобикаля металното шнурче. Той се отдръпна, а малко след това и шнурчето се прибра на мястото си. Ръкавиците повече не бяха нужни, можеше да ги свали.

– Бил, така няма да я докараме до никъде. Джаджата, дето сме създали, е много по-умна от онази, за която си мечтаехме. Дотолкова е умна, че е използвала гласа ми при моделирането на диафрагмата си. Може и да стане още по-умна и да се научи да... – Клиф се озърна през рамо и прошепна: – ... да генерира собствено хранване. Да стане независима.

– Бил, ние трябва да спрем „Малкия“, в противен случай един ден

някой ще телефонира на планетата Земя и ще чуе отговора „Честно, шефе. тука няма никого, освен нас – високоинтелигентните мислещи машини!“

– Хайде да се свържем с полицията – предложих аз. – Ще им обясним всичко. После – една ръчна граната или нещо от този род и...

– Не можем да допуснем други хора да разберат – поклати глава в знак на несъгласие Клиф. – Те ще направят други апарати, а както се разбира в крайна сметка, ние нямаме всички отговори за такова развитие на нещата.

– Тогава какво правим?

– Не зная.

Изведнъж усетих силен удар в гърдите. Погледнах надолу – Мери Ан бе готова за битка:

– Слушай, дебела кратуно, щом като имаме среща, значи имаме среща, а ако нямаме – нямаме. Ти решавай сега.

– Чакай, Мери Ан...

– Отговори ми! Никога не съм чувала по-голяма тъпотия: обличам се аз за представление, а ти ме довеждаш в една мръсна лаборатория с някаква тъпа машина и прекарваш останалото време от вечерта в звънене по телефона...

– Мери Ан, аз не съм...

Но тя не ме слушаше, тя не спираше да говори. Де да можех да запомня какво ми каза. Или по-добре, че не си спомням, защото в словоизлиянието ѝ нямаше нито една ласкава дума. Само отвреме навреме успях да се намеся с едно „Но, Мери Ан...“ и всеки път то биваше удавено в потока от думите ѝ, а после заглъхваше.

Всъщност, както ви казах, тя е много нежно създание и само когато се развълнува, става невероятно приказлива и необузdana. Разбира се, поради червената си коса тя си мисли, че трябва да се вълнува час по час. Това си е моя теория. А според самата Мери Ан, тя е длъжна да живее в съзвучие с червената си коса.

И така, следващото нещо, което изниква ясно в съзнанието ми, е, че Мери Ан изкрещя ядно края на словоизлиянието си и ме настъпи по десния крак с бясна сила. А после се отправи към вратата. Хукнах след нея и захванах отново своето „Но, Мери Ан...“.

В този момент Клиф викна подир нас. Обикновено той не ни обръща внимание, но сега направо кресна:

– Защо не я помолиш да се омъжи за теб, глупако?

Мери Ан замръзна на мястото си. Тя бе стигнала до прага и остана

там, без да се обръща. Спрях се и аз и усетих как думите се сбутаха, направо се материализираха в гърлото ми. Сега вече не можех да кажа дори „Но, Мери Ан...“.

Клиф продължаваше да крещи нещо зад нас. Гласът му достигаше до мен сякаш от километри далеч. А Клиф крещеше:

– Пипнах го! Пипнах го!

Тогава Мери Ан се обръна и изглеждаше толкова красива... Казах ли ви, че тя има зелени очи със сини жилчици? Както и да е, тя изглеждаше толкова хубава, че всички думи заседнаха в гърлото ми. Освободих се от тях едва когато успях да преглътна.

– Искаше ли да ми кажеш нещо, Бил? – запита Мери Ан.

Е, Клиф беше заложил вече матрицата в главата ми:

– Ще се омъжиш ли за мен, Мери Ан? – гласът ми прозвуча дрезгаво.

В мига, в който си затворих устата, съжалих, че изрекох тези думи, защото си мислех, че тя никога повече няма да ми проговори. Но след две минути бях радостен и горд от себе си, защото Мери Ан се хвърли към мен, прегърна ме и повдигна глава да ме целуне. Останахме така за миг, докато осъзная какво става, след което отвърнах на всичките й целувки. Клиф доста време се мъчеше да привлече вниманието ми, като ме потупваше по рамото.

– Какво, по дяволите искаш? – сопнах му се аз.

От моя страна си беше чиста неблагодарност. Все пак той беше причината за тази развръзка с Мери Ан.

– Погледни! – Клиф държеше захранващия кабел на „Малкия“.

Аз го бях забравил, но сега той отново се върна в съзнанието ми.

– Значи си го изключил.

– Мъртъв е!

– Как го направи?

– „Малкият“ така се бе захласнал по схватката между тебе и Мери Ан, че аз успях да се промъкна до него. Мери Ан направи чудно представление.

Не ми хареса това определение, защото Мери Ан е гордо и сдържано момиче, което не прави „представления“. Но понеже ми предстояха още сериозни неща за разрешаване, не подхванах спор с него.

– Нямам кой знае какво да ти предложа. Мери Ан – трябваше да й го кажа. – Всичко на всичко една преподавателска заплата. Сега, след като лишихме „Малкия“ от разум, нямам никакви шансове дори за...

– Изобщо не ме е грижа за това. Бил. Аз вече се бях отказала от теб,

глупавият ми. След като бях опитала на практика абсолютно всичко...

– Ти ме риташе по пищяла и ме настъпваше.

– Свършиха се всичките ми други аргументи. Бях отчаяна.

Не разбирах добре каква е логиката, но си замълчах, защото си спомних за представлението и погледнах часовника си.

– Слушай, Мери Ан, ако побързаме, ще успеем за второто действие.

– Кой го е грижа за някакъв спектакъл? – отвърна тя. Така че аз я целунах още много пъти и ние изобщо не стигнахме до театъра.

Сега има само едно нещо, което ме притеснява. Мери Ан и аз сме женени, щастливи сме до немай къде. Отскоро съм доцент. Клиф продължава да работи над планове за създаването на управляема умна машинка и напредва.

Но не става дума за всичко това.

На следващата вечер разговарях с Клиф, за да му кажа, че Мери Ан и аз ще се женим, исках също така да му благодаря за идеята. А той ме гледа известно време безмълвно, след което се закле, че не е казвал нищо подобно, не е крещял да предлагам на Мери Ан женитба.

Разбира се, в стаята имаше още нещо, което приказваше с гласа на Клиф.

Все се притеснявам, че Мери Ан някога ще разбере. Тя е най-милото момиче, което познавам, но все пак е червенокоса. И не може да не се съобразява с този факт. Нали съм ви го казвал.

И все пак, как ли ще реагира, ако някога разбере, че аз нямаше да се сетя да ѝ направя предложение, докато една машина не ми подсказа да го направя?

КРАЙ

© 1953 Айзък Азимов

Isaac Asimov
Nobody Here But, 1953

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1168>]